

EXISTUJE STRAUSSOVSKÁ ZAHRAŇIČNÁ POLITIKA?

WALLER R. NEWELL

písané pre K&K

Ako príslušníka akademickej obce všeobecne považovaného za straussovca, ma nedávno vyvedlo z miery, že som spájaný s hnutím, ktoré údajne ovláda svet. Záplava článkov v americkej a v britskej tlači hlása, že vojenské intervencie Bushovej administratívy majú korene v skrytom vplyve Lea Straussa prostredníctvom jeho prívržencov na vysokých postoch v Bielom dome.

Strauss je už tridsať rokov mŕtvy. Bol autorom mnohých brilantných, ale náročných kníh o filozofoch ako napríklad o Platónovi a Spinozovi. O praktickej politike písal minimálne a o Spojených štátoch takmer vôbec. Pripadá mi viac ako zvláštne, že práve on by mal byť považovaný za duchovného otca republikánskeho plánu na globálnu hegemoniu.

V čom spočíva faktický základ tohto nepodloženého tvrdenia? Mám určité osobné skúsenosti, ktoré sú z hľadiska spojitosti medzi straussovcami a neokonzervatívnou zahraničnou politikou relevantné. Počas štúdia na Yalskej univerzite som pracoval ako vedecký asistent pre prechodný tím prvej Reaganovej administratívy. Dostal som sa tak do kontaktu s viacerými ľuďmi, ktorí sú teraz vyššími úradníkmi Bushovej administratívy, alebo majú blízko k jej názorom, vrátane Paula Wolfowitza, Abrama Shulského a Charlesa Fairbanka.

Skúsenosť ma privedla k záveru, že dotyk so Straussovým učením nebol pre ich politické postoje celkom bezvýznamný, je to však najmenej dôležitý vplyv. Zoberme si Wolfowitza, ktorý býva najčastejšie uvádzaný ako dôkaz Straussovho vplyvu na ideologické jadro moci. V protiklade k obrazu, aký o ňom šíria tí, čo sú fascinovaní konšpiračnými teóriami, Wolfowitz nie je nejaký divoch, ktorý zoskočil padákom rovno do Oválneho pracovne kvôli tajným ideologickým zámerom. Je kariérnym štátnym zamestnancom, ktorý pracoval pre republikánskych aj pre demokratických prezidentov. Medzi spolupracovníkmi je známy rozvážnosťou a pokojom. Wolfowitzov dnešný vplyv je výsledkom tridsiatich rokov profesionálnych skúseností počas stúpania po rebríčku vládnych postov. Hoci ako študenta ho straussovci ovplyvnili, oveľa väčší dosah na formovanie jeho pohľadu na svetové udalosti mal Albert

Wohlstetter, profesor medzinárodných vzťahov na Chicagskej univerzite.

Aj Shulsky a Fairbanks, podobne ako iné osobnosti s blízkym vzťahom k Bushovej administratíve, študovali u Straussových žiakov, ako sú Allan Bloom a Harvey Mansfield. Ale ich politické preferencie sa dajú vysvetliť oveľa jednoduchšie než skúmaním Straussových prác. Vyjadrujú všeobecnú evolúciu neokonzervativizmu, od jeho počiatkov s demokratmi typu Daniela Patricka Moynihana a Scoopa Jacksona. Tu začínali mnohí z tých, ktorí sú dnes spájaní s Bushovou administratívou a jej postojmi. Netreba ich však obviňovať z tajných straussovských postojov. Veď všetko, čo neokonzervatívci hlásajú, bolo už dávnejšie uverejnené a bez väčšej námahy by sme to našli v ich publikáciách a služobných záznamoch.

Počiatky neokonzervativizmu siahajú k nespokojným demokratom, ktorí nadobudli presvedčenie, že ich stranu, otrásenú tým, ako Lyndon Johnson mizerne riešil vietnamský konflikt, ovládli pacifisti, izolacionisti a *one-worldism*, ktorých stelesnením bol George McGovern. Nech už to bolo akokoľvek, urputný liberálny medzinárodný intervencionizmus F. D. Roosevelta, Trumana, Achesona a J. F. Kennedyho sa presťahoval do Nixonovej administratívy. Stiahnutie sa demokratov z centra medzinárodnej politiky zosilnelo za Jimmyho Cartera, ktorý bol známy kritikou Ameriky za jej „prlíšný strach z komunizmu“. Keď sa ľavicové elity čoraz viac pobláznili do socializmu tretieho sveta a do zničujúceho presvedčenia, že Amerika je zodpovedná za všetky choroby tohto sveta, Moynihan ako veľvyslanec OSN položil svoju známu otázku Kto to vie lepšie? Amerika nebola dokonalá, existovala však lepšia alternatíva ako je parlamentná demokracia, pluralizmus, občianska sloboda a voľný trh?

Tu sa v celom rozsahu zrodil neokonzervativizmus. Ľudia ovplyvnení Moynihanom, ako Elliott Abrams a Charles Fairbanks, si osvojili Carterov dôraz na ľudské práva a radšej, než by pripustili, že morálna prevaha je na strane ľavice, tvrdili, že liberálna demokracia, ktorej najúspešnejším predstaviteľom sú Spojené štáty, si môže spomedzi všetkých vzájomne nezlučiteľných politických systémov pripisovať najväčšiu zásluhu na celosvetovom rozšírení ľudských práv. Americká vojenská intervencia nemá slúžiť iba americkým záujmom (postoj Nixonu a Kissingera), ale ame-

rickým ideálom. V skutočnosti sú vlastné záujmy Ameriky neoddeliteľné od jej úsilia rozširovať dar demokracie v ďalších krajinách. Presne takéto uvažovanie treba hľadať za súčasťou vojenskou akciou Bushovej administratívy v Afganistane a v Iraku. Preto ani neprekvapuje, že mnohí z jej hlavných aktérov, vrátane Donalda Rumsfelda, Dicka Cheneyho a Wolfowitza, vzišli z evolúcie konzervatívneho uvažovania, ktorá dozrievala počas funkčného obdobia piatich republikánskych prezidentov.

Vysvetľovať dlhodobé a publikačne dostupné politické diskusie – vedené už od sedemdesiatych rokov minulého storočia – odvolávaním sa na veľkú filozofickú osobnosť Lea Straussa mi pripadá ako strelba do komára z guľometu. Čo sa týka ďalších tvrdení o údajných vzťahoch Straussa s konzervatívami, väčšina z nich sa rozplynie hneď po zbežnom oboznámení sa s jeho prácami. Márne by sme hľadali propagáciu kapitalizmu alebo libertariánizmu, čo nie je prekvapujúce, ak vezmeme do úvahy Straussov celoživotný príklon k Platónovmu a Aristotelovmu uprednostňovaniu služby všeobecnému dobru pred vlastnými záujmami. Čo sa týka tvrdení o jeho podpore kresťanskej pravice, možno ich pokladať za príhľupe, aby sme ich vyvracali. Kresťanskí konzervatívci v Spojených štátoch veľmi často nedôverujú straussovcom a majú na to dobrý dôvod. Väčšina z nich totiž verí sekulárnej liberálnej demokracii. Strauss celý život zápasil medzi rozumom a zjavením, a všeobecne sa usudzuje, že sa priklonil k rozumu. (Podľa mňa to nie je až také jednoduché, ale to už je iný a oveľa dlhší príbeh). V každom prípade, ak by sa aj ako židovský filozof rozhodol pre zjavenie, takmer s istotou by to nebol kresťanský Boh, nehovoriac už o Bohu Jerryho Falwella.

II

Mám taký dojem, že mnohí z expertov, ktorí vykresľujú Straussa ako skrytého duchovného otca súčasnej republikánskej politiky, nepolemizujú ani tak so Straussovými myšlienkami ako so samotným konzervativizmom. Asi je jednoduchšie vykonštruovať konšpiračnú teóriu, než postaviť sa zoči-voči nepríjemnej skutočnosti, že mnohé z názorov, ktoré sa pripisujú Straussovi, sú v skutočnosti názormi bežných Američanov. Zdieľajú ich rovnako muži aj ženy, všetky etnické skupiny a obidve politické strany. Aby sme to

videli zreteľnejšie, pozrime sa na niektoré tvrdenia o Straussovom škodlivom vplyve.

Tvrdí sa, že Strauss veril, že v demokracii by mala vládnuť elita najlepších. Tento názor môže súvisieť s vládcom-filozofom v Platónovej Republike. V skutočnosti Strauss hovorí o platónskej náuke, podľa ktorej v praktickej politickej agende nemôže byť nič nebezpečnejšie, než namýšľať si, že rozum môže vládnuť. Práve falošná predstava, že nejaká vládnuca skupina by mohla vlastniť definitívnu pravdu, viedla ku katastrofálnej politike totalitných režimov 20. storočia. Podľa Straussa, Platón jednoznačne stotožňuje Republiku s utópiou, nie je to teda program reformy. Neexistuje spôsob, ako by sa uvedeným konaním človeka dala nastoliť vláda rozumu. Prekážky, ktoré kladie Platónova filozofia do cesty rozumu, usilujúceho sa o moc, sú užitočným varovaním, že je lepšie prijať nedokonalosť, ako odovzdať všetku moc do rúk samozvaného múdreho muža, z ktorého sa vyklúje Stalin.

Keď *New York Times* a iní nadávajú na straussovskú elitu, v skutočnosti chcú povedať, že konzervatívci tak ako väčšina Američanov veria, že hoci máme všetci rovnaké práva, niektorí majú vďaka svojmu rozumu a usilovnej práci viac zásluh. Hoci sú si rovní s ostatnými, mali by sa uznávať ich úspechy, pričom ich mienka by mala mať väčšiu váhu. Strauss si to asi myslel tiež, ale nemá to nič spoločné s vládou filozofov alebo s Platónom. Vláda elity je vlastná liberalizmu, ktorý hlása rovnosť príležitostí za účelom oprávnenej nerovnosti výsledku.

To isté platí pre názor, podľa ktorého Strauss veril, že demokratická vláda musí svoje skutočné politické zábery tajiť pred nevedomou masou. Kritici zvyčajne poukazujú na Straussove knihy o „ezoterickej“ komunikácii a na myšlienku, že filozofi môžu svoje názory pred verejnosťou tajiť. Tento druhý bod určite nepáchne ohňom a sírou. Už u antických filozofov, po nich u svätého Augustína a neskôr až po Hegela môžeme sledovať tézu, že nie je vždy možné povedať celú pravdu verejne. V diele Zostup a pád rímskej ríše Gibbon napísal, že tento názor panoval vo všetkých filozofických školách v období antiky.

Prečo? Pretože počas celej histórie ľudstva a vo veľkej časti sveta aj dnes je nebezpečné povedať pravdu nahlas. Môže to viesť k útlaku a k smrti. To, čo chcú kritici označiť ako názor typický iba pre Straussa a do istej miery šokujúci

alebo naháňajúci hrôzu, je v skutočnosti rozšírená a všeobecne známa téza v dejinách filozofie. Sovietológovia to nazývali „ezopovská komunikácia“ – využitie mýtu alebo alegórie na vyjadrenie názorov, ktoré boli v totalite príliš nebezpečné, aby sa o nich verejne diskutovalo.

Čo sa týka obvinenia z ezoterickej komunikácie Straussových prívržencov v Bielom dome, javí sa ako dosť hlúpe, ak vezmeme do úvahy štósy ústnych aj písomných dôkazov, ktoré o svojej činnosti poskytujú Rumsfeld, Wolfowitz i ostatní hlavní aktéri. Nájde sa niekto, kto by vážne pochyboval o tom, čo si naozaj myslia o Saddámovi Husajnovi, Jásirovi Arafatovi, iránskych ajatoláhoch alebo o al-Kaíde? Za týmto obvinením možno hľadať iba rétoricky najúčinnější spôsob, akým chce Bushova administratíva obhájiť svoje postoje pred verejnosťou, čo inak robí každá vláda.

Všetko teda smeruje k tomu, že prívrženci konšpiračnej teórie pripisujú Straussovi názory, s ktorými sa dokáže stotožniť väčšina americkej verejnosti a predkladajú jej ich v takej podobe, aby pôsobili podozrivo a obskúrne. Ide o meritokraciu, rovnosť príležitostí pre oprávnenú nerovnosť výsledku, názor, že vzdelanejší majú koniec koncov viac čo povedať o verejnej politike ako tí menej vzdelaní. Kým *New York Times* sa zdá byť absolútne šokovaný, že niekto môže mať podobné názory, v skutočnosti ich zastáva väčšina obyvateľov a pokladá ich za základné hodnoty americkej demokracie.

Pravdepodobne ich zastával aj Strauss, a to nie na nejakej zložitej filozofickej báze, ale jednoducho preto, lebo tak káže zdravý rozum – a Strauss vždy tvrdil, že základom filozofie musí byť zdravý rozum. Filozofia ho môže prekročiť, ale nesmie ho ignorovať, ináč by obetovala umiernenosť a rozvážnosť, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou dôkladného teoretického uvažovania. Nie je to tak, že Bushova administratíva by svojou vernosťou Straussovi prinášala niečo monštrózne nové. Ide o to, že počas tých desaťročí, ktoré uplynuli od čias, keď Strauss písal a prednášal, elita médií a akademickej obce sa vo svojich názoroch posunula značne doľava. Strausove názory, publikované pred dvadsiatimi rokmi, sa nezmenili a ktoľvek sa s nimi môže zoznámiť. Vo svojej dobe boli bližšie ako dnes k strednej názorovej elite. Dnes sa zmenila názorová elita, ktorá sa posunula od centra.

III

Skôr ako môžeme rozumne zhodnotiť akúkoľvek súvislosť medzi Straussovou filozofiou a americkým konzervatizmom, musíme si ujasniť, čo máme na mysli pod konzervatizmom. V médiách iných krajín je tendencia používať na všeobecné označenie amerického konzervatizmu, t. j. zoskupenia, ktoré priviedlo Georga W. Busha na prezidentské kreslo, termín „neokonzervatizmus“. V súčasnom americkom konzervatizme však existuje niekoľko prúdov. Neokonzervatizmus je iba jedným z nich a vzťahuje sa predovšetkým na istý intervencionizmus (vojenský a iný) v záujme liberálnej demokracie proti terorizmu a tyranii. Jeho hlavnými predstaviteľmi sú Wolfowitz, Cheney a Rumsfeld.

Neokonzervatizmus je v Bielom dome pravdepodobne menšinovým názorom. Väčší vplyv má to, čo sa často nazýva tradičný konzervatizmus, t. j. striktné domáci dôraz na voľný trh, občianske slobody a obmedzenie vplyvu štátu. Táto tendencia sa dá sledovať až k Barrymu Goldwaterovi a často sa prekrýva s tým izolacionistickým prúdom v Republikánskej strane, ktorý nezabudnuteľne definoval výrok vtedajšieho kandidáta na viceprezidenta Boba Dolea z roku 1976. Dole vyhlásil, že všetky vojny v dvadsiatom storočí boli „vojnamí demokratov“ – so skrytým významom, že všetky boli omylmi, vrátane druhej svetovej vojny. Napokon, obidva uvedené prúdy sa často prekrývajú s „kresťanskou pravícou“ (ktorá môže, ale aj nemusí mať tendencie k neokonzervatizmu).

Neschopnosť pochopiť tieto rozdielne prúdy pôsobila obzvlášť bizarne v britskej a európskej tlači, kde neznalosť spojená s povýšeneckým prístupom voči USA a s antipatiou voči všetkým formám konzervatizmu mala za následok niekoľko absurdných nezmyslov. Jedným z nich bolo napríklad tvrdenie, že Bushovi prívrženci predstavujú alianciu straussovcov z puritánskej oblasti južných štátov USA s kresťanskými fundamentalistami a ropnými kartelmi, aby napadli Irak v mene Krista, z nenávisťi voči barbarským moslimom, aby sa dostali k rope pod vedením „kovboja“ z Texasu (kovboj má diplomy z Yale a Harvardu a pochádza z patricijskej triedy pôvodom z Nového Anglicka, ale to nechajme bokom). Alebo iné tendencie (moje najobľúbenejšie), že John Ashcroft je straussovec. Každý, kto pozná Straussove práce, príde ihneď na to, že v nich nie je takmer nič, čo by opodstatňovalo

také priamočiare zdôvodnenie pre ktorýkoľvek z uvedených prúdov konzervativizmu, s výnimkou jedného aspektu neokonzervatívneho prúdu (z dôvodov, ku ktorým sa dostanem v ďalšej časti).

Politika, na čele ktorej stáli v Bushovej vláde Rumsfeld, Cheney a Wolfowitz, sa vyvinula z diskusií prebiehajúcich medzi rôznymi prúdmi konzervatívnej koalície, ktorá pre republikánov získala Biely dom na dvadsaťdva z posledných tridsiatich štyroch rokov. Bushova doktrína nemá pôvod v knihách Lea Straussa, ale v dialektickom názore na zahraničnú politiku, ktorý sa vyvíjal počas piatich republikánskych prezidentských období. Viacerí dnešní hlavní aktéri ako Cheney a Rumsfeld začínali u Nixona a Kissingera a ich doterajšie úspechy v Iraku a v Afganistane predstavujú úspešnú kombináciu Reaganovho idealizmu o Amerike ako o „žiarivom meste na kopci“ s nixonovsko-kissingerovskou reálpolitikou.

Republikáni si to dnes občas zdráhajú priznať, lebo sú presvedčení, že Nixonove rokovania so Sovietskym zväzom o kontrole zbrojenia neboli dostatočne nekompromisné a že mu chýbal idealizmus potrebný na vedenie ideologickej vojny v mene demokracie (nehovoriac už o Watergate). Reaganov úspech v provokovaní Sovietskeho zväzu až do jeho zrútenia by sa však nebol mohol uskutočniť bez pevného základu reálpolitiky, ktorý položil Nixon. Prestíž Ameriky by katastrofálne utrpela, ak by Nixon nebol ukončil takým rozvážnym spôsobom vietnamský konflikt. Zmiernenie medzinárodného napätia bolo značne problematické, ale otvorilo Sovietsky zväz západnému vplyvu a prinútilo ho, aby sa nemiešal do otázok severného Vietnamu, takže Amerika sa mohla primerane stiahnuť. To isté platí pre otvorenie sa Číny, bol to klasický ťah na šachovnici, ktorý narušil rovnováhu komunistickeho sveta.

Je pravdou, že Nixonova a Kissingerova politika bola často príliš cynická a nemala chuť na zrádanie ideálov demokracie. Nezabúdajme však, že hoci Reaganova zahraničná politika bola značne idealistická, stabilizovala sa a stala sa účinnou, keď sa na čelo Ministerstva zahraničných vecí postavil George Shultz, dávny Kissingerov spolupracovník. Reagan svojím pôvodom reprezentoval v Republikánskej strane prúd, ktorý bol vždy výrazne antikomunistický, v praxi sa však staval aj proti „zahraničným pletkám“ a často javil tendenciu k izolacionizmu. Republikánski antiko-

munisti vrátane Joe McCarthyho kritizovali demokratov na čele s Trumanom a Achesonom za to, že v morálnych zásadách boli príliš zmierliví ku komunistom, najmä preto, že to korumpovalo domácu americkú spoločnosť. Súčasne sa stavali proti väčšine praktických opatrení, ktoré sa podnikali v zápase s komunizmom v zahraničí. Nebude náhoda, že Pat Buchanan, najvýraznejší predstaviteľ izolacionistov v súčasných republikánskych kruhoch, považuje za svoj vzor McCarthyho.

Žiadali „vytlačenie“ komunizmu, jeho úplné odstránenie a vykázanie z oblastí, ktoré zabal in-váziou alebo štátnym prevratom. Tým, že boli proti, alebo že iba vlažne reagovali na reálne pokusy obmedziť, no nie „úplne vyhladiť“ sovietsku a čínsku komunistickú moc, sa však ich antikomunizmus stával občas metafyzickým projektom. Povzbudil morálne zaniepanie, ale pretože všetko, čo nesiahalo na hranicu dokonalosti, sa považovalo za zbabely kompromis, spomali skutočný intervencionizmus v zahraničí a poskytol tak antikomunistický figový list pre starší prúd izolacionizmu a opozície voči „nákaze“ „zahraničných vojen“. Podobné argumenty sa znovu objavili, keď čelí predstavitelia republikánov v Kongrese, ako napríklad Don Nickles, kritizovali Clintonovu administratívu za intervenciu v Kosove. Keďže Clintonov plán nebol dokonalý, ani dostatočne razantný, radšej sa nemalo podnikať nič.

Mimoriadna Reaganova schopnosť spočívala v tom, že spojil goldwaterovské morálne odsúdenie komunizmu so zmyslom pre pragmatizmus a s reálpolitikou, zdedenou od Nixona a Kissingera. Prezident Reagan ponúkol inšpiráciu a ambicióznou stratégiu; minister zahraničia Shultz zabezpečil páky moci. Chvilu trvalo, kým sa vypracovala syntéza. Dnes často zabúdame, že v prvých mesiacoch Reaganovej vlády odpor voči vymenovaniu neokonzervatívcov na zahraničnopolitické funkcie často pochádzal od republikána Jessa Helmsa. Helms tvrdil, že dôvodom jeho protestu bola poznačenosť Kissingerovým zmierňovaním medzinárodného napätia, a teda sa nedalo dôverovať, že by dostatočne tvrdo rokovali so Sovietskym zväzom o kontrole zbrojenia. V skutočnosti predstavoval Helms oživenie jadra republikánskeho izolacionizmu a jeho obáv, že ich hrdina Reagan siaha na ľudí z „Východu“ alebo z „Ivy League“ (v jednom období to boli bývalí demokrati), ktorí by mohli Ameriku zatiahnuť do

zahraničných vojen. Helms spájal túžbu po morálnom armagedone nad bezbožným komunizmom s nechúťou k skutočnému činu.

Neokonzervatívcov nemožno obviňovať z ústupkov voči komunistickej ideológii. Oni sami odmietli Nixonov a Kissingerov prístup do istej miery preto, že bol príliš cynický, príliš sa zameriaval na vyjednávanie s cudzími mocnosťami bez ohľadu na morálku, a teda neboli schopní apelovať na presvedčenie Američanov o ich úlohe vo svete. Elliott Abrams, Jean Kirkpatrick a ďalší s podobným zmýšľaním chceli byť bojovníkmi ideí, využiť americkú silu na pomoc víťazstvu dobra nad zlom. Súhlasili s Helmsom a ostatnými tradičnými konzervatívcami, že proces SALT bol pre USA často škodlivý. Ale z toho istého dôvodu boli liberálnymi internacionalistami z prúdu Truman-Acheson-Wilson. Mohli sa zriecť duchovnej čistoty morálneho armagedonu výmenou za čiastkové, ale skutočné víťazstvo nad sandinistami a Castrom, pomocou disidentným hnutiam ako bola Solidarita, či okliešťovaním sovietskej moci prostredníctvom jej zástupcov.

V skutočnosti Helms nechcel, aby sa americká sila použila v zahraničí – vyjadroval dávnú a hlbokú nedôveru v zahraničné angažovanie sa. Uprednostňoval koncentráciu Ameriky na sebaobranu, aby sa ubránila pred svetom, a preto podporoval Reaganov systém „hviezdnych vojen“. Bol proti zmluvám o kontrole zbrojenia, vrátane Reaganových dohôd INF a START, pretože nechcel, aby sa Amerika natrvalo zaplietla so Sovietskym zväzom – kontrola a monitorovanie takýchto dohôd by znamenalo stále spolupôsobenie USA a ZSSR. Helms chcel, aby USA odmietli SALT ani nie preto, že by chcel lepšiu dohodu, ale preto, že nechcel mať nič do činenia so zhubným komunizmom ako s partnerom. Naopak, neokonzervatívci chceli reformovať SALT tak, aby sa americká sila mohla vo svete účinnejšie predviesť. Ten istý spôsob myslenia, ktorý formoval Helmsov názor, bol aj v pozadí *faux pas* Boba Dolea o „vojnách demokratov“. Dokonca aj keď išlo o takého strašného nepriateľa, akým bol Hitler, pre Ameriku bolo lepšie zostať doma a ochraňovať vlastné slobody pred cudzou skazenosťou.

Izolacionistický prúd bol jednou dimenziou Reaganovej komplikovanej politickej osobnosti, ako sa vyvíjala počas mnohých rokov jeho vzostupu na prezidentský úrad. Námorníctvo o sile 200 lodí bolo jeho ďalšou stránkou. Reaganova

administratíva sa poučila od Nixona a Kissingera, že vojenská sila mení podstatu zahraničnej politiky a spojila ju s goldwaterovskou morálnou bezúhonnosťou tradičných konzervatívcov a s nenávisťou voči bezbožnému komunizmu. Bola to absolútna morálna pravda upravená tak, aby uspela v praxi, a dnes opäť vidíme jej veteránov v akcii v súvislosti s islamským terorizmom, ktorý Wolfowitz výstižne prirovnal k totalite. Tento poznatok nepochádza od Lea Straussa, ale je výsledkom tridsiatich rokov pokusov a omylov, úspechov a nezdarov a vyvíjajúceho sa postoja republikánov k udalostiam vo svete.

IV

Neexistuje teda nijaká spojitosť medzi Straussovým učením a zahraničnou politikou Bushovej administratívy? V skutočnosti je tu predsa len jedna veľmi dôležitá súvislosť. Je ňou pojem „režimu“ ako základu chápania politickej reality. Daniel Patrick Moynihan použil tento pojem a priamo uvádzal Straussov vplyv, keď bránil Spojené štáty ako síce nedokonalé, ale lepšie než iné alternatívy.

V práci *Nebezpečné miesto* (*A Dangerous Place*) Moynihan oceňuje Straussa za to, že na pozadí neúspechu rôznych verzií internacionalizmu v 20. storočí – či už to bolo v podobe Organizácie spojených národov alebo smrtonosnejšej verzie komunizmu a fašizmu – zdôrazňoval nevyhnutnosť súčasnej liberálnej demokracie vrátiť sa k tradičnejšiemu konceptu režimu alebo „osobitného spoločenstva“ a brániť nespornú legitimitu liberálnej demokracie, ako je stelesnená v národnom štáte v protiklade k rôznym formám tyranie, maskovanej údajnou progresívnou ideológiou. Na tomto základe Moynihan vyzýval Spojené štáty a ostatné liberálne demokracie na vytvorenie „strany slobody“ v OSN, aby sa postavili proti takým neprijateľným opatreniam, akým je prirovnávanie sionizmu k rasizmu. V súčasnosti spoznáваме Straussov dôraz na režim v pojme „zmena režimu“, ktorý pre Bushovu administratívu predstavuje jadro morálneho oprávnenia bojovať s terorizmom a so štátmi, ktoré ho podporujú, prostredníctvom zahraničnej vojenskej akcie.

Podobne ako ktorýkoľvek iný triezvy pozorovateľ aj Strauss veril, že demokracia je (podľa výroku Winstona Churchilla) najhoršou formou vlády, okrem všetkých ostatných. Ak jestvuje pevný vzťah medzi Straussovým učením a zahraničným postojom Bushovej vlády, ide

práve o tento princíp. Strauss veril, že sa dajú rozoznať lepšie a horšie režimy – že existuje niečo ako legitímna vláda v protiklade k nelegitímnym tyraniam. Uvedený rozdiel nie je iba kultúrnym predsudkom a nepredstavuje len isté historické presvedčenie, ktoré sa môže časom zmeniť. Rozdiel medzi legitímnou a nelegitímnou vládou, ako rozdiel medzi dobrom a zlom, je zakotvený v ľudskej podstate a dá sa vždy pochopiť rozumom. Netreba byť straussovcom, či byť ovplyvnený Straussom, aby sme zdieľali podobné názory. Strauss ich však energicky a presvedčivo obhajoval. Ak niekto obhajuje liberálnu demokraciu, ani zďaleka to nie je preto, že by si myslel, že je dokonalá, alebo bez nedostatkov. Nijaký objektívny pozorovateľ si však nemôže myslieť, že liberálna demokracia s jej nedostatkami a príliš častými vybočeniami od vlastných ideálov, nie je o nič lepšia ako brutálna tyrania, v ktorej zlo nie je vybočením, ale systémom. Keď liberálne demokracie ako Spojené štáty alebo Izrael páchajú nepravosti alebo nedodržia ľudské práva, dostávajú sa pod svoju mravnú úroveň. Keď sa takto správajú tyrani ako napríklad Saddám Hussajn, konajú úplne v súlade so svojimi normami. Nespravodlivosť v liberálnej demokracii je (príčasťo sa vyskytujúcou) výnimkou z pravidla. Nespravodlivosť tyranie je jej jedinou normou.

Straussov argument o nadradenosti režimu a o rozlišovaní medzi legitímnou a nelegitímnou vládou vznikol na pozadí dlhotrvajúcej diskusie s marxistickým teoretikom Alexandrom Kojëvom a s jeho odsudzovaním nemeckého existencialistického filozofa a stúpenca nacizmu Martina Heideggera. Kojëve rád citoval Heideggerovu poznámku z roku 1935, že Amerika a Rusko sú „metafyzicky rovnaké“ – že nebol žiaden rozdiel, či niekto žil pod vládou Roosevelta alebo Stalina, lebo všetky údajné rozdiely medzi tyraniou a demokraciou pohltí a vyrovnal moloch globálnej technológie „alebo, ak prijmeme Kojëvov ekvivalent, univerzálny homogénny štát“. Strauss zavrhol podobný falošný internacionalizmus v komunistickom aj fašistickom variante, lebo svojím pôsobivým relativizmom podkopával občiansku slušnosť a schopnosť liberálnej demokracie ubrániť sa pred horšími formami vládnutia, aj keď si je vedomá vlastných nedostatkov.

Ťažko si možno predstaviť podstatnejší nedostatok miery, väčšiu nezrelosť a hlbšiu nezodpovednosť než bolo Heideggerovo stotožnenie liberálnej demokracie a totalitarizmu na základe

toho, že „globálna technológia“, dynamo modernizácie, pohltí všetky rozdiely medzi lepšimi a horšími režimami, pričom takéto rozlišovanie vyhlásil za naivné. V rokoch, ktoré uplynuli od čias, keď to Strauss písal, sa však medzi našimi názorovými elitami čoraz pevnejšie zakoreňovali pokusy vyhnúť sa režimu na úkor údajných „globálnych“ trendov (či už ekonomických alebo sociálnych). Posadnutosť ľavičiarov nástrahami ekonomickej globalizácie a spásou, ktorú vraj sľubuje vznikajúca „globálna občianska spoločnosť“ hnutí aktivistov, často nie je nič viac ako sofistika slúžiaca jedinému cieľu: diskusia sa za žiadnu cenu nikdy nesmie stočiť smerom k obrane liberálnej demokracie ako lepšej alternatíve (napriek všetkým jej nedostatkom), než sú iné princípy politickej moci fungujúce v súčasnom svete. Lebo napokon, v skutočnosti všetci vieme, že neexistuje nič také ako americká liberálna demokracia – je to iba predvoj „impéria“, globálnej nadvlády technológie, ekonomickeho vykořisťovania a militarizmu, a teda príčina všetkých nepravostí, biedy a nešťastia na svete.

Ak má Strauss pre súčasné myslenie o zahraničnej politike nejaký význam, spočíva v pripomínaní, že sloboda a pokrok môžu fungovať iba v rámci moderného štátu s individuálnymi slobodami a so zastupiteľskými politickými inštitúciami, a že všetky politické hnutia, ktoré hlásajú schopnosť vytvoriť „globálny“ mier a spravodlivosť, sú v najlepšom prípade naivné a v najhoršom prípade vedú k ctíziadostivým univerzálnym tyranom, ako bol Stalin. Strauss to posudzoval správne už pred vyše tridsiatimi rokmi, medzičasom sa trendy, ktoré odsudzoval, značne vysutpňovali, a preto sú jeho názory na túto tému aktuálnejšie a naliehavejšie ako kedykoľvek inokedy.

Spojitosť medzi Straussovým učením a Bushovou zahraničnou politikou sa teda stretáva iba na úzkej ploche, ale zároveň je veľmi intenzívna. Svojím dôrazom na porovnatelnú nadradenosť liberálnej demokracie nad tyraniou prispel Strauss (spolu s ďalšími filozofmi a štátnikmi) k zmene názorového ovzdušia, ktoré umožnilo Spojeným štátom a ich spojencom zvrhnúť Taliban a Saddáma Husajna. A ja som opäť hrdý, ak ma nazývajú straussovcom, pokiaľ sa tým myslí, že podporujem rozširovanie demokracie a jej víťazstvo nad tyranmi.

z anglického originálu preložila Viera Rybárová

IS THERE A STRAUSSIAN FOREIGN POLICY?

WALLER R. NEWELL

written for K&K

As an academic generally considered to be a Straussian, I've recently been bemused to be grouped with a movement that allegedly controls the world. A whole slew of articles in the U.S. and Britain claim that the Bush Administration's military interventionism stems from the hidden influence of Leo Strauss through his highly placed acolytes in the White House.

Strauss has been dead for thirty years. He was the author of a large number of brilliant but recondite books on philosophers such as Plato and Spinoza, with little about practical politics and almost nothing about the United States. It's more than a little odd that he should be considered the mastermind of a Republican blueprint for global hegemony.

What is the factual basis for this allegation? I have some personal experience that is relevant to the connection between Straussians and neo-conservative foreign policy. As a graduate student at Yale, I worked as a research assistant for the first Reagan Administration's transition team. This brought me into contact with a number of people who are senior officials in the Bush administration today or close to its thinking, including Paul Wolfowitz, Abram Shulsky and Charles Fairbanks.

My own observation is that, while their exposure to Strauss' teachings is not irrelevant to their policy positions, it is the least relevant influence. Take the case of Wolfowitz, most often cited as evidence of Straussian influence in the inner circles of power. Contrary to the portrayal of him by those enamored of conspiracy theories, he is not some Svengali who was parachuted into the Oval Office because of his ideological agenda. He is a career civil servant who has served both Republican and Democratic presidents. He is known inside the Beltway for his discretion and calm. His influence today is the result of thirty years of professional experience as he climbed higher in the ranks of government. Although he was influenced as a student by Straussians, the University of Chicago international affairs professor Albert Wohlstetter was far more relevant to shaping his view of world events.

Others closely associated with the Bush Administration including Shulsky and Fairbanks also studied with students of Strauss such as Allan Bloom and Harvey Mansfield. But their policy preferences are far more easily explained than by searching through the writings of Strauss. They reflect the evolution of neo-conservatism in general, going back to its origins with Democrats such as Daniel Patrick Moynihan and Scoop Jackson. That's how many of the people now associated with the Bush administration and its thinking got their start. There's no need to allege a secret Straussian agenda when everything the neo-conservatives stand for has been a matter of record for years, easily accessible through their publications and records of service.

Neo-conservatism began with disaffected Democrats who believed that their party, shattered by Lyndon Johnson's abysmal handling of the Vietnam conflict, had been taken over by pacifism, isolationism and one-worldism, epitomized by George McGovern. For better or worse, the tough-minded liberal internationalist interventionism of FDR, Truman, Acheson and JFK had migrated to the Nixon administration. The Democrats' retreat from the foreign policy center increased under Jimmy Carter, famous for decrying America's "inordinate fear of Communism." As left-leaning opinion elites grew increasingly infatuated with third world socialism and the corrosive belief that America was responsible for all the world's ills, Moynihan posed his famous question as U.N. Ambassador: Who better? America was not perfect, but was there a better alternative to constitutional democracy, pluralism, individual liberties and free markets?

This was the birth of neo-conservatism in full. People influenced by Moynihan including Elliott Abrams and Charles Fairbanks took Carter's emphasis on human rights and, rather than concede the moral high ground to the left, argued that liberal democracy, most successfully exemplified by the United States, could in fact best claim among all competing political systems to advance human rights around the world. American military intervention should not only serve American interests (the Nixon-Kissinger approach), but American ideals. In fact, America's self-interest was inseparable from its efforts to spread the blessings of

democracy to other peoples. That is exactly the reasoning behind the Bush administration's current military action in Afghanistan and Iraq, and, not surprisingly, many of its main players including Donald Rumsfeld, Dick Cheney and Wolfowitz emerged from that evolution of neo-conservative thinking seasoned throughout five Republican presidencies.

It's like killing a flea with a howitzer to invoke a philosophical heavy hitter like Strauss to explain what are longstanding and completely accessible policy debates stretching back to the 1970's. As for Strauss' other alleged ties to conservatism, most of them evaporate upon even a cursory familiarity with his writings. You will search in vain for an endorsement of capitalism or libertarianism, hardly surprising given Strauss' life-long endorsement of Plato's and Aristotle's elevation of duty to the common good over private self-interest. As for Strauss somehow supporting the Christian Right, one would have thought this too silly to rebut. Evangelical Christian conservatives in the U.S. are often distrustful of Straussians, and for good reason – most believe in secular liberal democracy. Strauss spent his whole life wrestling with the tension between reason and revelation, but most would say he came down on the side of reason. (In my view, it's not as simple as that, but that is another and much longer story). In any event, as a Jewish philosopher, had he opted for revelation, it most assuredly would not have been the Christian God, let alone the God of Jerry Falwell.

II

I have the impression that many of the pundits who are painting Strauss as the hidden mastermind of Republican policies in the present are not objecting so much to Strauss' thought as to conservatism itself. Perhaps it's easier to weave a conspiracy theory of hidden influence than face the unpleasant fact that many of the views attributed to Strauss are in reality the views of mainstream America, held by a majority of both sexes, all ethnic groups, and both political parties. In order to see this, let's consider some of the allegations about Strauss' malign influence.

Strauss is said to believe that an elite of the superior should rule in a democracy, a view that can supposedly be traced back to the

Philosopher King in Plato's Republic. What Strauss actually conveys about the Platonic teaching is that, as a practical political agenda, nothing could be more dangerous than to imagine that wisdom could rule. It's precisely the delusion that any ruling group could be in possession of the final truth that led to the disastrous politics of 20th century totalitarianism. In Strauss' view, Plato clearly identifies the Republic as a utopia, not a blueprint for reform. There is no way that the rule of wisdom can be brought about by conscious human action. The obstacles Plato's philosophy places in the way of wisdom actually coming to power are a salutary reminder that it's better to accept imperfection than give total power to a self-professed wise man who turns out to be a Stalin.

When the *New York Times* and others huff and puff about Straussian elitism, all they really mean is that conservatives – like Americans in general – believe that, while all of us have equal rights, some people demonstrate their superior merit through brains and hard work and that, other things being equal, it's only right that their achievements should be recognized and their opinion given more weight. Strauss probably thought that, too, but it's got nothing to do as such with philosopher kings or Plato. Meritocracy is generic to liberalism, which promotes the equality of opportunity for the earned inequality of result.

Much the same is true of the allegation that Strauss believed government in a democracy must keep its true policies a secret from the ignorant many. The pundits usually point to Strauss' books about "esoteric" communication and the idea that philosophers may hide their views from the public. This latter point surely excludes no whiff of brimstone. It was the common assumption beginning with the ancient philosophers, echoed by St. Augustine, and repeated down to Hegel that it might not be possible to state the full truth in public. Gibbon, in his Decline and Fall of the Roman Empire, says this view was held by all philosophical schools during classical antiquity.

Why? Because, for most of human history, and in much of the world today, it's dangerous to tell the truth out loud. It can lead to suppression and death. What the pundits try to characterize as a view unique to Strauss, and somehow shocking or creepy, is in truth a wide-

spread and ordinary assumption in the history of ideas. Scholars who specialized in the Soviet Union called it “Aesopian communication” – the use of myth or allegory to communicate views too dangerous for open discussion under a tyranny.

As for the charge that Strauss’ followers in the White House practice esoteric communication, that seems pretty silly, given the mountain of verbal and written evidence provided by Rumsfeld, Wolfowitz and the other main players for what they are doing. Is anyone in any serious doubt what they really think about Saddam Hussein, Yasser Arafat, the Iranian ayatollahs or al Qaeda? All this charge amounts to is saying that the Bush administration searches for the rhetorically most effective way of making its case to the public – something that every administration does.

What it all comes down to is that the conspiracy theorists are tracing to Strauss views that most Americans would agree with, and affecting to find them bizarre and frightening. Meritocracy, the equality of opportunity for the earned inequality of result, the notion that, all in all, the well-educated have more of value to say about public policy than the poorly educated – while the *New York Times* is apparently absolutely shocked that anyone could hold these views, they are in fact held by most people as the core values of American democracy.

They were probably held by Strauss as well, not on any complicated philosophical grounds, but simply because they are common sense – and Strauss always argued that philosophy must begin with common sense. It might go beyond it, but it can’t ignore it without sacrificing the moderation and prudence that are inseparable from sound theoretical speculation. It isn’t that the Bush Administration has, through its thrall to Strauss, introduced a frightening new departure. It’s that, in the decades since Strauss wrote and taught, academic and media opinion elites have moved considerably further to the left. Strauss’ views, set in print years ago, haven’t changed and have been there for all to see. They were closer to the center of elite opinion at that time than they are now. It’s the opinion elites that have changed by moving away from the center.

III

Before we can intelligently assess whatever connection there may be between Strauss’ philosophy and American conservatism, we have to be clear what we mean by conservatism. There is a tendency in the media of other countries to use the blanket term “neo-conservatism” to describe American conservatism in general, the coalition that brought George W. Bush to the presidency. But there are several major strands in contemporary American conservatism. Neo-conservatism is only one of them, and it refers specifically to the kind of interventionism (military and otherwise) on behalf of liberal democracy against terrorism and tyranny typified by Wolfowitz, Cheney and Rumsfeld.

Neo-conservatism is probably a minority view in the White House. Of more influence is what is often termed “movement” conservatism, a strictly domestic emphasis on free markets, personal liberty and curtailing government growth. Often traced back to Barry Goldwater, it frequently overlaps with an isolationist strain in the Republican Party memorably summed up by then Vice Presidential candidate Bob Dole’s remark in 1976 that all the wars of the 20th century had been “Democrat wars” – with the implication that all had been mistakes, including World War II. Finally, these two strains often overlap with the “Christian Right” (who may or may not have leanings toward neo-conservatism).

Failure to understand these different strains has been particularly grotesque in the British and European press, where ignorance combined with snobbery toward the U.S. and antipathy toward all forms of conservatism in general have produced some ludicrous howlers – to wit, that Bush’s supporters represent an alliance of Straussians from the Bible Belt, Christian fundamentalists and Big Oil, all combining to invade Iraq on behalf of Jesus, out of hatred for the heathen Muslims, and to get their hands on all that oil, led by the “cowboy” from Texas (a cowboy with degrees from Yale and Harvard, and descended from the Yankee patrician class of New England, but never mind that). Or (my personal favorite) that John Ashcroft is a Straussian. Anyone familiar with Strauss’ writings will immediately recognize that there is little in them that would provide a robust philosophical justification for any of these strains of con-

servatism except (for reasons I will get to in the next section) one aspect of the neo-conservative strain.

The policies spearheaded in the Bush Administration by Rumsfeld, Cheney and Wolfowitz are a direct evolution of an inner debate that has gone on among these different strains of the conservative coalition that has won the White House for Republicans for 22 of the last 34 years. The Bush doctrine does not stem from the books of Leo Strauss, but from a dialectic of foreign policy thinking developed over five Republican presidencies. Many of the main players today including Cheney and Rumsfeld got their start with Nixon and Kissinger, and their successes so far in Iraq and Afghanistan represent a successful combination of Reagan's idealism about America as the "shining city on the hill" with Nixonian-Kissingerian Realpolitik.

Republicans are sometimes reluctant to concede this today because of their belief that Nixon's arms control negotiations with the Soviets were not tough enough and that he lacked the idealism necessary to wage the battle of ideas on behalf of democracy (to say nothing of Watergate). But Reagan's success in prodding the Soviet Union to implode could not have happened without the solid Realpolitik basis laid by Nixon. America's prestige would have suffered a calamitous decline if Nixon had not ended the Vietnam conflict in the measured way that he did. Detente had many problems, but it did open the Soviets up to western influence, and coaxed them to stand aside from North Vietnam so that America could make an orderly withdrawal. The same goes for the opening to China, a classic chess move that threw the communist world off balance. It's true that the Nixon-Kissinger policy was often too cynical and had no relish for selling the ideal of democracy. But let's not forget that, although Reagan's foreign policy was high on idealism, it only stabilized and became effective when George Shultz, an old Kissinger associate, took over the State Department. In his origins, Reagan represented a strain in the Republican party that had always been emphatically anti-communist, but in practice also hated "foreign entanglements" and often inclined toward isolationism. Republican anti-communists including Joe McCarthy simultaneously blasted the

Democrats under Truman and Acheson for being weak on communism in the moral sense, and especially insofar as it corrupted American society at home, while at the same time opposing most of the practical measures they took to combat it abroad. Not coincidentally, Pat Buchanan, the most vocal of isolationists in Republican circles today, invokes McCarthy as his model.

They called for the "rollback" of communism, its complete eradication and expulsion from the territories it had occupied by invasion or coup d'état. But, by opposing or being luke-warm about real-world efforts short of "rollback" to curb Soviet and Chinese communist power, their anti-communism sometimes became a kind of metaphysical project. It stirred moral fervor, but, because anything less than perfection was deemed a cowardly compromise, it retarded actual interventionism abroad and thereby provided an anti-Communist fig leaf for the older strain of isolationism and opposition to the "taint" of "foreign wars." The same kind of reasoning re-surfaced when congressional Republican leaders like Don Nickles opposed the Clinton administration's intervention in Kosovo. Because Clinton's plan wasn't perfect or forceful enough, better to do nothing at all.

The genius of Reagan was that he united the Goldwaterite moral condemnation of communism with the sense of pragmatism and Realpolitik inherited from Nixon and Kissinger. President Reagan provided the inspiration and the grand strategy; Secretary Shultz worked the levers of power. It took a while to work out the synthesis. We often forget now that in the opening months of the Reagan presidency, opposition to his appointment of neo-conservatives to foreign policy posts often came from Republican Jesse Helms. Although he claimed it was because they bore the taint of Kissingerian detente, and could therefore not be trusted to deal toughly with the Soviets over arms control, at bottom Helms represented the resurgence of Republican heartland isolationism and its unease over their hero Reagan's reaching out to men from "the East" or "the Ivy League" (sometimes former Democrats) who would embroil America in foreign wars. Helms combined the desire for a moral Armageddon over godless communism with a distaste for real action.

The neo-conservatives could hardly be ac-

cused of being soft on Communist ideology. They themselves rejected the Nixon-Kissinger approach to the extent that it was too cynical, too focused on deal-making with foreign powers regardless of morality, and therefore incapable of appealing to Americans' own convictions about their role in the world. Elliott Abrams, Jean Kirkpatrick and others of like mind were willing to be warriors of ideas, to use American might to help goodness triumph over evil. They agreed with Helms and other movement conservatives that the SALT process had often been bad for the U.S. But by the same token, they were liberal internationalists of the Truman/Acheson/Wilsonian stripe. They could forgo the spiritual purity of the moral Armageddon in exchange for partial but real victories over the Sandinistas and Castro, and by aiding dissident movements like Solidarity, chipping away at Soviet power through its proxies.

At bottom, Helms did not want American power used abroad – he reflected that old and deep distrust of foreign entanglements. He preferred America to concentrate on self-defense so that it could shut out the world, and therefore supported Reagan's "star wars" system. He opposed arms control treaties, including Reagan's INF and START accords, because he didn't want America forever entangled with the Soviets – verifying and monitoring such treaties would mean constant American-Soviet interaction. Helms wanted America to reject SALT not so much because he wanted a better treaty, but because he wanted nothing to do with evil communism as a partner. The neo-conservatives, by contrast, wanted to reform SALT so that American power could be projected more effectively around the world. The same mentality informing Helms' view was behind Bob Dole's faux pas about "Democrat wars." Even when the foe was as evil as Hitler, it's better for America to stay at home and preserve its freedoms from foreign corruption. The isolationist strain was one dimension of Reagan's complicated political persona as it evolved over many years on his rise to the presidency. But the 200 ship navy was another. The Reagan administration took the lesson taught by Nixon and Kissinger that military power alters the substance of foreign policy and hitched it to the moral rectitude of the Goldwaterite, movement conservatives' abhorrence of godless commu-

nism. It was a moral absolute calibrated to succeed in practice, and we are watching its veterans do it again today against Islamic terrorism, aptly compared by Wolfowitz to totalitarianism. These lessons were not learned from Leo Strauss, but from thirty years of trial and error, success and failure, and an evolving Republican moral stance toward world affairs.

IV

Is there no connection at all, then, between Strauss's teachings and the Bush administration's foreign policy? Actually, there is one very important connection. It's the concept of the "regime" as the basis for understanding political reality. In mounting his defense of the United States as flawed but better than the alternatives, Daniel Patrick Moynihan employed this concept and explicitly cited Strauss' influence.

Writing in *A Dangerous Place*, Moynihan credits Strauss with emphasizing that, given the failure of the various versions of internationalism during the 20th century – whether it be the United Nations version, or the more lethal versions of Communism and Fascism – liberal democracies today must return to the more traditional concept of the regime or the "particular society," and defend the distinct legitimacy of liberal democracy as embodied in the nation state as against various forms of tyranny masquerading under allegedly progressive ideology. On this basis, Moynihan called for the United States and other liberal democracies to form a "party of liberty" in the U.N. to oppose such obnoxious measures as the equating of Zionism with racism. Today, Strauss' emphasis on the regime is familiar to us as the term "regime change," associated with the Bush administration as the core of its moral justification for prosecuting the war on terrorism and its state sponsors through military action abroad.

Like any sober observer, Strauss believed (as Winston Churchill had put it) that democracy was the worst form of government, except for all the others. If there is a solid link between Strauss's thought and the Bush Administration's view of the world, it comes down to this. Strauss believed that you can distinguish better and worse regimes from one another – that there is such a thing as legitimate government, in contrast with illegitimate tyrannies. This distinction is not just a cultural prejudice, and

it's not just a particular historical belief that might change with the times. The distinction between legitimate and illegitimate government, like the distinction between virtue and vice, is grounded in human nature and is eternally accessible to the human mind. You don't have to be a Straussian, or influenced by Strauss, to hold these views. But Strauss argued powerfully and eloquently for them. When one defends liberal democracy, it isn't that one believes it to be perfect or free of failings – far from it. But no balanced observer can believe that liberal democracy, with its flaws and all too frequent lapses from its own ideals, is no better than a vicious tyranny that does evil things not as lapses, but systematically. When liberal democracies like the United States or Israel commit injustices or human rights abuses, they are falling beneath their own standards. When tyrants like Saddam Hussein perform such deeds, they are acting in complete conformity to their standards. The injustice of liberal democracy is an exception (all too frequently occurring) to the rule. The injustice of tyranny is its rule, its only rule.

Strauss' arguments for the primacy of the regime and the distinction between legitimate and illegitimate government emerged against the backdrop of his long-standing debate with the Marxist theorist Alexandre Kojève and his strictures against the German existentialist-philosopher and Nazi partisan Martin Heidegger. Kojève was fond of quoting Heidegger's remark made in 1935 that America and Russia were "metaphysically the same" – that it made no difference whether one lived under Roosevelt or Stalin, because all alleged differences between tyranny and democracy were swallowed up and rendered irrelevant by the juggernaut of "global technology" or, to take Kojève's equivalent, the "universal homogeneous state." Strauss repudiated this spurious internationalism in both its communist and fascist variants, because its coruscating relativism undermined civic decency and liberal democracy's capacity to defend itself against worse forms of government while remaining aware of its own shortcomings.

It's hard to imagine a more fundamental lack of moderation, a more fundamental immaturity and lack of responsibility, than Heidegger's equation of liberal democracy and totalitarianism on the grounds that "global technology," the

dynamo of modernization, swallowed up all distinctions between better and worse regimes and rendered such distinctions naive. In the years since Strauss wrote, however, the attempt to do an end run around the regime in favor of allegedly "global" trends (whether economic or social) has become ever more entrenched in our opinion elites. The left's preoccupation with both the dangers of economic globalization and the salvation allegedly promised by an emerging "global civil society" of activist movements is often little more than a sophistry that serves one aim: At all costs, the discussion must never be allowed to turn to defending liberal democracy as preferable (despite all its failings) to other principles of political authority at work in the world today. For after all, at bottom, we all know that there is no such thing as American liberal democracy – it's merely the spearhead for "Empire," the global reign of technology, economic exploitation and militarism, hence the cause of all injustice, misery and unhappiness on the planet.

If Strauss has any value for current thinking about foreign policy, it is to remind us that freedom and progress can only take place within the modern nation-state with its individual liberties and representative political institutions, and that all political movements claiming to be able to create "global" peace and justice are at best naive and at worst lead to aspiring universal tyrants like Stalin. Strauss was right about all of this thirty or more years ago, and, in the meantime, the trends he deplored have become much stronger, which makes his thinking on this issue more timely and needful than ever.

All in all, then, the link between Strauss' teachings and Bush's foreign policy is a narrow one, but at the same time a strong one. With his emphasis on the comparative superiority of liberal democracy to tyranny, Strauss (along with other thinkers and statesmen) did contribute to the evolving climate of opinion that enabled the U.S. and its allies to overthrow the Taliban and Saddam Hussein. And I, for one, am proud to be called a Straussian if that is taken to mean I support the spread of democracy and its victory over tyrants.

copyright 2003